

4. korizmena nedjelja B

*Ta milošću ste spašeni po vjeri!
I to ne po sebi! Božji je to dar! (Ef 2,8)*

Prvo čitanje

2. Ljetopisa 36,14-16.19-23

U one dane: Svi su svećenički glavari i narod gomilali nevjeru na nevjeru slijedeći gnusna djela krivobožaćkih naroda, oskvrnjujući Dom Gospodnji, posvećen u Jeruzalemu. Gospodin, Bog njihovih otaca, slao je k njima zarana svoje glasnike, slao ih svejednako jer mu bijaše žao svojega naroda i svojega Prebivališta. Ali su se oni rugali Božjim glasnicima, prezirući njegove riječi i podsmjehujući se njegovim prorocima, dok se nije podigla Gospodnja jarost na njegov narod te više nije bilo lijeka.

Spalili su Božji Dom i oborili jeruzalemski zid, sve utvrde njegove vatrom spalili i sve mu dragocjenosti uništili. One što izbješkoše maču odvede Nabukodonozor u Babilon u prognanstvo. Postali su robovi njemu i njegovim sinovima, dokle nije zavladao perzijsko kraljevstvo, da bi se ispunila riječ koju Gospodin reče na Jeremijina usta: "Dokle se zemlja ne oduži svojim subotama, počivat će za sve vrijeme u pustoši, dok se ne ispuni sedamdeset godina."

Ali prve godine perzijskoga kralja Kira, da bi se ispunila riječ Gospodnja objavljena na Jeremijina usta, podiže Gospod duh perzijskoga kralja Kira, te on oglasi po svemu svojem kraljevstvu usmeno pa i pismeno: "Ovako veli perzijski kralj Kir: Sva zemaljska kraljevstva dade mi Gospodin, Bog nebeski. On mi naloži da mu sagradim Dom u Jeruzalemu, u Judeji. Tko je god među vama od svega njegova naroda, Bog njegov bio s njim, pa neka ide onamo!"

Drugo čitanje

Efežanima 2,4-10

Braćo i sestre! Bog, bogat milosrđem, zbog velike ljubavi kojom nas uzljubi, nas koji bijasmo mrtvi zbog prijestupa, oživi zajedno s Kristom – milošću ste spašeni! – te nas zajedno s njim uskrisi i posadi na nebesima u Kristu Isusu: da u dobrohotnosti prema nama u Kristu Isusu pokaže budućim vjekovima preobilno bogatstvo milosti svoje. Ta milošću ste spašeni po vjeri! I to ne po sebi! Božji je to dar! Ne po djelima, da se ne bi tko hvastao. Njegovo smo djelo, stvoreni u Kristu Isusu za dobra djela, koja Bog unaprijed pripravi da u njima živimo.

U ono vrijeme: Reče Isus Nikodemu: " Kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji tako ima biti podignut Sin Čovječji da svaki koji vjeruje, u njemu ima život vječni. Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni. Ta Bog nije poslao Sina na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spasi po njemu. Tko vjeruje u njega, ne osuđuje se; a tko ne vjeruje, već je osuđen što nije vjerovao u ime jedinorođenoga Sina Božjega. A ovo je taj sud: Svjetlost je došla na svijet, ali ljudi su više ljubili tamu nego svjetlost, jer djela im bijahu zla. Uistinu, tko god čini zlo, mrzi svjetlost i ne dolazi k svjetlosti, da se ne razotkriju djela njegova; a tko čini istinu, dolazi k svjetlosti, nek bude bjelodano da su djela njegova u Bogu učinjena. "

Za razmišljanje

Paradoksalno je u ljudskom životu, što je znak smrti tako često i znak spasenja. Sve do danas je stari simbol zmije omotane oko štapa znak liječnika i apotekara. On predočava mogućnosti medicine, da iz, po sebi, smrtonosnih otrova proizvodi ljekovito sredstvo protiv upravo tih otrova. Iako je ta proturječnost u našem životu toliko rasprostranjena, teško nam je i često prezahtjevno Isusovoj propovijedi o smrti kao o putu ka životu reći "da".

Svi mi želimo biti uzdignuti – ali ne na križ. Svi mi težimo vječnom životu – ali nitko od nas ne želi umrijeti. A kad se radi o grijehu, krivici i otuđenju od Boga, čini nam se terapija često gorom od same bolesti.

To što se čovjek protivi liječenju, koje je prije svega povezano s boli i patnjom, jest vjerojatno prastari način čovjekova ponašanja. Susrećemo ga već u Starom zavjetu. Prvo nam čitanje opisuje kako narod, da bi ponovno bio uspostavljen kao izraelski narod i narod Božji, mora poći u egzil kroz iskustvo patnje i osjećaj napuštenosti od Boga. Onda pak dolazi pomoć odatle, odakle ju je narod najmanje očekivao: od perzijskog kralja Kira koji je zapravo bio neprijatelj.

Bog uvijek nadilazi ljudska očekivanja. To iskustvo koje je čovjek u svojoj povijesti s Bogom uvijek nanovo činio, vrlo precizno formulira Pavao u svojoj poslanici Efežanima (drugo čitanje): ako čovjek počne vjerovati da se spasenje događa po njegovim vlastitim rukama, tada zapravo počinje razmišljati u ograničenim kategorijama. Ako pak prihvaća da je spasenje u cjelini djelo Božje, onda su mogućnosti spasenja bezgranične, jer su nezaslužene i poklonjene.

Razgovor s Nikodemom je, jer je Nikodem čovjek kao i mi, upućen svima nama. Došavši noću k Isusu spoznaje u razgovoru s njim istinsko svjetlo, no ipak oklijeva onaj skok vjere koji ga može spasiti da se odvaži krenuti kroz tminu.

Korizmeno vrijeme je poziv da mislimo i živimo ono ne-moguće. Ono je poziv, da se odvažimo na onaj skok vjere usprkos svih bolnih "zašto", da dozvolimo biti razapeti s Kristom, kako bismo tada s njim bili kod Boga u raj.